

Weisz Adolf Sógornője Születésnap Összejövetelén

Ez a kép valamikor az 1960-as években készült. Sok rokonunk van rajta, akik szerintem a mama születésnapját jöttek megünnepelni. Talán a nyolcvanötödiket. Ha így lenne, akkor a kép 1961-ben készült. Anya mellett balra Giza néni ül, mögötte Römer Ferenc, a fia, aki szűcs lett, és Párizsban élt egy ideig, már ő sem él. A Báthory utcában kezdtünk újra dolgozni a holokauszt után. Szép lassan megint fölvergődtünk. Minden reggel hat órakor odamentem, és este hat, fél hétig voltam ott. Magda szabott, én meg varrtam. A papa is megtartotta még egy ideig a saját üzletét, de már nem nagyon sokáig, valahogy az 1950-es évek közepén hagyhatta ő abba. Sokat segített utána a mamának meg nekünk is. Arra emlékszem, hogy a papa pucolt mindent a mamának a konyhában. A mama meg ezalatt varrt nekünk. Szépen éltek a szüleim A háború után a mama családjával annyi kapcsolat maradt, hogy Magda levelezett velük, azzal a kevéssel, aki túlélte a háborút. Arra emlékszem, hogy levelezett az Argentínába ment rokonokkal és valakikkel Németországban is. Ezt valahogy csak ő csinálta, én nem emlékszem semmire, és sajnos a leveleket sem tudom, hogy hol vannak. Azt tudom, hogy az nem merült fel, hogy Németországba menjünk. A háború után a mama már alig-alig tartotta a zsidó szokásait. A péntek esti gyertyagyújtás megmaradt. Azért szűnt meg minden, mert szétrombolódott az emberben az ilyen érzés. Bennem teljesen és a mamában is. Az ünnepekre úgy külön nem emlékszem, borzasztó, hogy ezek az évek úgy elmentek az embernek, hogy nem emlékezem semmire. Karácsonyfát sosem állítottunk. A Hanukát a mama megtartotta, gyújtott gyertyát minden este. Széderestére nem jártunk már többé. A születésnapok meg voltak tartva. Azokat mindig megtartottuk. Sokat voltam a szüleimmel, hiszen odajártam mindennap dolgozni. A papa 1962-ben halt meg, a mama pedig 1966-ban. Ott vannak a Rákoskeresztúri zsidó temetőben eltemetve.